

en Rolle. Ja, men det er altsaa lige det Modsatte. Medens Regjeringen i Valget af Personerne holdt paa, at der ingen Lodtrækning, Tilfældighed maatte være, men at Sagerne skulde afgjøres ved Lodtrækning, saa er hos os Valget af Personerne underkastet en vis Grad af Tilfældighed, ikke nogen fuldstændig Tilfældighed, men Tilfældigheden spiller en lille Rolle, men selve Sagerne afgjøres ikke ved Lodtrækning. Det ærede Medlem siger, at det bliver det Samme, thi disse Rigsdagsmænd lætte sig hen og dømme kun efter deres politiske Standpunkt. Altsaa, naar først Loddet er faldet, saa kan man regne ud, hvorledes det vil gaa. Det var en ganske mærkbar Mening. Det ærede Medlem mener da, at Landstingets nuværende Rigsretsdommere ikke tage noget-somhelst andet Hensyn end det politiske. Jeg har tænkt mig, at Landstingets Dommere dømte efter deres Samvittighed, deres bedste Overbevisning og Eden, de aflægge paa at dømme efter Grundloven og efter, hvad der er Ret, men at de havde ondt ved at beherske deres politiske Sympathier, da de vare nødte til at dømme i de Sager, de selv havde stemt i, og i Grunden sad som Dommere over deres egne Afstemninger, og at det derfor var noget vanskeligt for dem at beherske deres Lidenskabers saa meget, som det var ønskeligt, at en Dommer kan gjøre. Derfor have vi søgt at fjerne det ved at foreslaa, at det ikke maa være Folk, der selv have været med i de Sager, der skulle bedømmes, men at det skal være Andre, udenforstaaende. Men jeg har rigtig nok ikke tænkt mig, at det virkelig forholdt sig saaledes, at naar man er valgt af et bestemt Thing og et bestemt Parti, man saa fra dette Dieblit af var fuldstændig blottet for alle andre Hensyn end Partistandpunktet og ikke mere havde det mindste med Samvittigheden at staa. Men det er den eneste Forklaring, efter hvad det ærede Medlem meget omstændelig og med mange Vendinger udviklede for lidt siden, nemlig at Resultatet nødvendigvis maatte blive det rene Lotteri, og at man kunde sige sig selv, at naar først Lodtrækningen havde fundet Sted, saa var Udfaldet givet, og saa var det ikke Andet end en Partisag. Nei, lad os ikke i den Grad fornærme den Rigsret, vi have, som man gjør det gennem de Forudtæninger, det ærede Medlem stillede op. Nei, lad os antage, at det bliver det Samme, nemlig, at Dommerne have ondt ved at se bort fra deres politiske Standpunkt og derfor ere udfatte for forskjellige Fristelser, og at Rigsretsdommere, der ere nødte til at dømme i deres egen Sag, ere særlig vanskelig stillede, og at der derfor er al mulig

Grund til at lette det for dem, men lad os saa ogsaa antage, at, naar de ikke antages til at dømme i deres egen Sag, saa ville de gjøre, hvad de kunne, selv om det vil falde dem noget vanskeligt. Den hele Betragtningensmaade er altsaa fuldstændig urigtig, og den tror jeg, vi fuldstændig kunne slaa en Streg over. Hvad der opnaaes ved Lodtrækning, er ingenlunde, at Sagerne afgjøres tilfældig, men kun dette Gne, at Parterne, de, der ere repræsenterede, den Anklagede eller den Anklagende, ikke i Forveien kunne gjøre deres rene partipolitiske Beregninger, støttede paa deres Kjendskab til Dommernes Sympathier og Antipathier; det er det, der opnaaes. Nu siger det ærede Medlem: Ja, det er Noget, der slet ikke bør opnaaes, det ærede Medlem synes tværtimod at være misfornøiet dermed, men der vil jeg da gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at ogsaa det er en Ting, som i Udlandet er opnaaet og tænkt opnaaet, netop paa samme Maade som i dette Forslag her, thi for Mange er Lodtrækningen heller ikke noget Nytt. Det er kun det ærede Medlems forbausende Ukjendskab til andre Landes Forhold, der kan gjøre, at han her saavel som hans Venner udenfor Salen falde fuldstændig i Forbavselse over, at her er indført Lodtrækning. I den østerrigiske Rigsret og øverste Domstol findes Lodtrækningsprincippet anvendt. I alt Fald er det saaledes i den øverste Domstol, Statsdomstolen; om det findes i Rigsretten, erindrer jeg ikke bestemt i dette Dieblit; men det er ogsaa ligegyldigt, thi det er navnlig for Statsdomstolen, at Spørgsmaalet om Ministeransvarligheden kommer til at ligge for, idet det ikke er for Rigsretten, men for Statsdomstolen, der skal anlages. Den vælges nemlig af de to Kamre, og den Anklagede og den Anklagende have hver Ret til at forkaste 6 af de valgte Dommere; men naar det ikke sker, eller naar ikke indtil Halvdelen er forkastet af hver Part, saa skal Resten forkastes eller udrangeres gennem Lodtrækning. Der bliver saaledes altid kun Halvdelen af de af hvert Kammer valgte Dommere tilbage; Resten gaar ud ved Lodtrækning. Lodtrækningsprincippet er altsaa netop her benyttet. Men i endnu højere Grad finder dette Sted, naar vi komme til Schweiz. Her sammensættes den øverste Domstol nemlig paa Grundlag af samme Princip eller paa samme Maade, hvorpaa man sammensætter Edshjørneretterne. Der vælges først et Antal kvalificerede Mænd omkring i Kommunerne eller Kantonerne ved almindelige Valg, og af disse udtrækkes der ved Lodtrækning et vist Antal, det er i det Hele 54, der saaledes